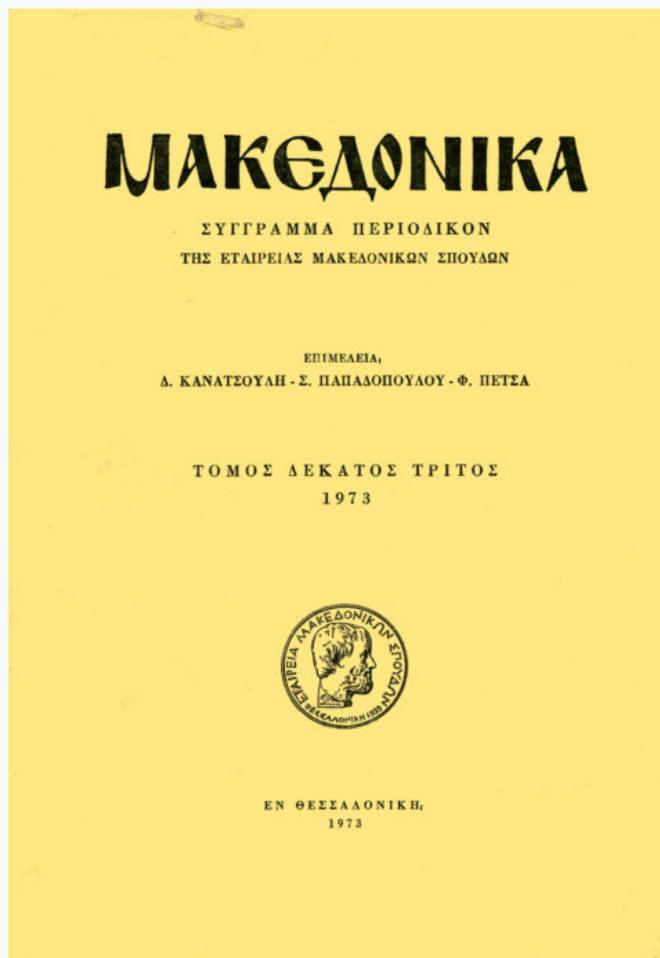

Μακεδονικά

Τόμ. 13, Αρ. 1 (1973)

Για μερικούς άγνωστους Σιατιστινούς απόδημους στο Βελιγράδι κατά τα έτη 1826 και 1845

Ιωάννης Α. Παπαδριανός

doi: [10.12681/makedonika.917](https://doi.org/10.12681/makedonika.917)

Copyright © 2014, Ιωάννης Α. Παπαδριανός

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαδριανός Ι. Α. (1973). Για μερικούς άγνωστους Σιατιστινούς απόδημους στο Βελιγράδι κατά τα έτη 1826 και 1845. *Μακεδονικά*, 13(1), 436–439. <https://doi.org/10.12681/makedonika.917>

και Βόρειο Μακεδονία. Πρόκειται για τον Πάνο Μειντάνη που έγραψε στη σελ. 18 της εργασίας μου «Οί Μακεδόνες κατά την επανάστασιν του 1821» (έκδοσις τρίτη). 'Ο διάσημος αυτός κλέφτης και άργότερον άρματολός κατήγετο καθ' όλας τας ένδειξεις από το χωρίον Ράκοβον των Σερβίων της Δυτικής Μακεδονίας, ή δέ δράσις του ήρησε με τας μεγάλας ληστείας που ένήργησε εις το χωρίον Μοσχολούρι της 'Ελασσόνας (πανηγύρι) και έφθανε έως τη Βουλγαρία (πανηγύρι της Δόλιανης). Τά κυριότερα κρησφύγετα του Μειντάνη στη Μακεδονία εύρισκοντο εις τὰ δασωμένα βουνά της Σιάπκας (Τιτάριον) εις το Μουρίκι (Βλάτση-Σισάνιον). 'Αλλην έστιαν κλεφτών άναφέρει ο 'Εβλιά εις το Κιουστεντίλ, Ντουπνιτσα, Σαμάκοβο και έως τη Σόφια. 'Εναντίον των κλεφτών αυτών είχαν οργανώσει οί Τούρκοι πολλές έκστρατείες χωρίς μεγάλη άποτελέσματα. 'Από τα τουρκικά άρχαικά έγγραφα που έδημοσίευσα στις σχετικές εργασίες μου περί κλεφτών δύναται να έξαχθι το συμπέρασμα ότι οί 'Ελληνες κλέφτες συνειργάζοντο και με Σλάβους κλέφτες των Βαλκανίων και ιδίως Βουλγάρους και με αυτούς ένήργησαν δύο επιδρομές ληστρικές κατά της πόλεως του Μοναστηρίου, ως έγραψε, χωρίς ν' άποκλείω και σύμπραξιν 'Αλβανών κλεφτών. 'Η προσεκτική μελέτη των τουρκικών πηγών διά τούς κλέφτες του Βαλκανικού χώρου γενικότερον δικαιώνει όσα έγραψε ο Γερμανός ιστορικός Grosen εις το έργον του «Die Balkan Haiducken», με το όποιον ήσυχολήθη εις τὰ «Μακεδονικά», τ. 11 (1971), σελ. 117-425.

Το όνομα του Πάνου Μειντάνη συναντάται ως Bano, Babo, Yabo, Tabo και δύναται να προκαλέση εις τούς άσυχολομένους με τούς κλέφτες των Βαλκανίων συγγραφείς σύγχισιν, παρ' όλον ότι εις τὰ περισσότερα και πλέον ευάγνωστα έγγραφα συναντάται το όνομα Bano ή Πάνο. Οί περιοχές όμως που έξησε και έδρασε τα περισσότερα χρόνια ο Πάνος (1660-1670), άνήκουν εις την 'Ελληνικήν Μακεδονίαν και αυτές είναι της Καστοριάς, 'Εδεσσας, Βέροιας, Πτολεμαΐδος (Σισάνιον-Πεκρεβενίκος-Βλάτση), Σέρβια, 'Ελασσόνα, Τρικκαλα και ως έκ τούτου οδδεμία δύναται να υπάρξη άμφιβολία περί της ελληνικής του καταγωγής, την όποιαν άμφισβητει πως ή Β. Cvetkova εις το έργον της περι των Βουλγάρων χαιδούκων. 'Ο Πάνος Μειντάνης συνελήφθη αιχμάλωτος κατόπιν προδοσίας από τούς Τούρκους κατά τον Μάρτιον του 1700 και μεταφερθείς εις την Θεσσαλονικην έθανάτωθη. 'Άλλος είναι ο Πάνος Μειντάνης από την Κατούνα της Αιτωλοακαρνανίας που έφρονεύθη πολέμων τούς Τούρκους εις το Γαρδίκι του 'Ασπροποτάμου ή εις το 'Αγγελόκαστρον κοντά στο Λιδωρίκι το έτος 1717, όπως γράφει ο καθηγητής κ. 'Απ. Βακαλόπουλος εις τα «'Ελληνικά», τ. 13 (1954), σ. 160. Βλέπε και 'Ι. Βασδραβέλλη, 'Αρματολοί και κλέφτες εις την Μακεδονίαν, Β' έκδοσις, σελ. 35 ύποσ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΒΑΣΔΡΑΒΕΛΛΗΣ

ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ ΣΙΑΤΙΣΤΙΝΟΥΣ ΑΠΟΔΗΜΟΥΣ ΣΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1826 ΚΑΙ 1845

'Ο Σέρβος ιστορικός Dušan Popović στο τέλος του γνωστού του βιβλίου «Ο cincarima» (Για τούς Κουτσόβλαχους) μās δίνει έναν κατάλογο από όνοματεπώνυμα Μακεδόνων, οι όποιοι έξησαν και έδρασαν κατά τούς χρόνους της τουρκοκρατίας στις βόρειες χώρες της Βαλκανικής¹. Στον κατάλογο αυτόν του Σέρβου ιστορικού βρίσκουμε και άρκετούς Σιατι-

1. Dušan J. Popović, Ο cincarima. Prilozi pitanju postanka našeg gradjanskog društva (=Για τούς Κουτσόβλαχους. Συμβολές στο πρόβλημα της δημιουργίας της άστικής μας τάξης), β' έκδ., Beograd 1937, σ. 313-480.

στινούς, οί όποίοι είχαν έγκρασταθή κατά τούς ίδιους χρόνους στό Βελιγράδι'. 'Επίσης όρισμένοι Σιατιστινοί απόδημοι στή γιουγκοσλαβική πρωτεύουσα αναφέρονται στό Λεύκωμα, πού εξέδωσε πρόσφατα ό Σύλλογος Σιατιστινών τής Θεσσαλονίκης².

Σέ δύο όμοιες πηγές, σέ μιá έλληνική και μιá σλαβοέλληνική, διαπιστώσαμε τήν ύπαρξη μερικών Σιατιστινών έγκραστημένων στό Βελιγράδι κατά τά έτη 1826 και 1845, τούς όποιους τά παραπάνω έργα δέν έχουν ύπ' όψη τους. Καί ίδού οί Σιατιστινοί αúτοι, όπως άκριβώς τούς αναφέρουν οί πηγές μας.

Έπώνυμο	Όνομα	Χρόνος παραμονής
Georgiević	Dimitrie	1845³
Georgiević	Lazar	1845⁴
Georgiević	Lampros	1845⁵
Κασνάρη	Πάντος	1826⁶
Konstantinović	Teodor	1845⁷

1. Ρορονιό, O cincarina, σ. 358, 375, 430, 474.

2. Σιατιστέων Μνήμη. Λεύκωμα Συλλόγου Σιατιστέων Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 1972, σ. Γ 147.

3. Βλ. στόν Κατάλογο συνδρομητών, ό όποιος, χωρίς άρίθμηση σελίδων, ύπάρχει στό τέλος, και συγκεκριμένα μετά τή σελίδα 136 τού έργου: Rukovodstvo k brzom i lakom naučenju grečeskog isprskog ezika od Georgija Kiridisa i Evtimija Avramovića, U Beogradu. Pri Pravitelstvenoj Knjižorečatni, 1845 (στή συνέχεια: Kiridis-Avramović, Rukovodstvo. κατάλ. συνδρ.). Τό βιβλίό αúτό φέρει παράλληλα και τόν έξής έλληνικό τίτλο: Χειραγωγή εις τήν ταχεία και εύκολον μάθησιν τής Γραικικής και Σερβικής γλώσσης υπό Γεωργίου Κυρίδου και Εύθυμίου Άβραμοβίκι, 'Εν Βελιγράδι, Έκ τής Τυπογραφίας τής Κυβερνήσεως 1845. Για τόν τίτλο τού έργου αúτου πρβλ. Ν. Δελιαλή, Κατάλογος έντύπων Δημοτικής Βιβλιοθήκης Κοζάνης. Μέρος ΙΙ. Έντυπα εκδόσεων 1833-1912 πλὴν τών ξενολόσσεων, Θεσσαλονίκη, 1964, σ. 217, άριθ. 1217.

4. Kiridis-Avramović, Rukovodstvo. κατάλ. συνδρ.

5. Kiridis-Avramović, Rukovodstvo. κατάλ. συνδρ. Σύμφωνα με τή μαρτυρία τής πηγής μας αúτης, τό όνομα τού πατέρα τού Lampros Georgiević άρχιζε με τό γράμμα Ρ.

6. Βλ. στόν Κατάλογο συνδρομητών, ό όποιος, χωρίς άρίθμηση, ύπάρχει μετά τή σελίδα 94 τού βιβλίου: Έπιτομή Φυσικής Ιστορίας μεταφρασθείσα μέν εκ τού Λατινικού εις τήν καθ' ήμάς όμιλουμένην άπλοελληνικήν γλώσσαν παρά Γεωργίου Δ. Κλήδους τού εκ Κοζάνης τής Μακεδονίας, σχολαρχούντος έν τή κατά Ζέμονα Έλληνική Γυμνασίω. Τύποις δέ εξέδόθη δαπάνη τού έν έμποροις τιμωτάτου κυρίου Γεωργίου Δ. Ζήση, τού εκ Κοζάνης. 1826. Έν Πέστη παρά τή εγγενεί Μαθαίω Τράττηερ τή εκ Πετρόεας (στή συνέχεια: Κλήδους, Έπιτομή Φυσικής Ιστορίας. κατάλ. συνδρ.) Για τόν τίτλο τού έργου αúτου πρβλ. Ν. Δελιαλή, Κατάλογος έντύπων Δημοτικής Βιβλιοθήκης Κοζάνης. Μέρος Ι. Έντυπα εκδόσεων 1494-1832 πλὴν τών ξενολόσσεων, Θεσσαλονίκη 1948, σ. 128, άριθ. 482 και Endre Horváth, Magyar-Görök Bibliografia (= Ούγγροελληνική Βιβλιογραφία), Budapest 1940, σ. 48, άριθ. 56. 'Εδώ θεωρούμε άναγκαίο νά σημειόσουμε ότι βρίσκουμε νά κατοική στό Βελιγράδι ένας 'Ηπειρώτης, ό όποιος έχει τό ίδιο όνοματεπώνυμο με τό Σιατιστινό μας αúτόν απόδημο (βλ. Ρορονιό, O cincarina, σ. 384).

7. Kiridis-Avramović, Rukovodstvo. κατάλ. συνδρ.

Ἐπώνυμο	Ὄνομα	Χρόνος παραμονῆς
Lazarević	Manojlo	1845 ¹
Lazarević	Teodor	1845 ²
Lazaru	Ioann	1845 ³
Makarievic	Mihail	1845 ⁴
Marantu	Vasilie	1845 ⁵
Πασιώτας	Δημήτριος	1826 ⁶
Πυρίνη	Δημήτριος	1826 ⁷
Πυρίνη	Σπειρίδων (sic)	1826 ⁸

Ὅπως θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ διαπιστώσῃ ὁ ἀναγνώστης, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἐπώνυμα τῶν Σιατιστινῶν ἀποδήμων στὸ Βελιγράδι, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἐργασία μας αὐτὴ λήγουν σὲ *ić*, ἔχουν δηλαδὴ καθαρὰ τὴν κατάληξη ποὺ φέρουν τὰ ἐπώνυμα τῶν Σέρβων. Τὸ πρᾶγμα ἀκριβῶς αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα προβλήματα ποὺ ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐρευνα τῶν Μακεδόνων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ποὺ εἶχαν μεταναστεύσει κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας στὶς βόρειες χῶρες τῆς Βαλκανικῆς. Ὁ νεώτερος δηλαδὴ ἱστορικὸς πρέπει κατὰ τὴν ἐρευνά του νὰ προσέξῃ πολὺ, γιατί κάτω ἀπὸ τὰ ἐπώνυμα μὲ τὴν σερβικὴν κατάληξη *ić* κρύβονται πολλὲς φορὲς Ἑλληνες ἀποδήμοι. Πῶς ὁμως μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθῇ τὸ φαινόμενο αὐτό; Ἀπλούστατα, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες μας ἀποδήμους στὶς βόρειες βαλκανικὲς περιοχὲς, γιὰ λόγους καθαρὰ ἐπαγγελματικῶς, ἔδιναν στὰ ἐπώνυμά τους τὴν μορφή τῶν ἐπωνύμων τῆς ἐθνικῆς ὁμάδας, ἢ ὁποῖα ἀποτελοῦσε τὴν πλειοψηφία τῶν περιοχῶν αὐτῶν, δηλαδὴ τῆς σερβικῆς. Ἔτσι, ὁ Γεωργίου ἢ Γεωργιάδης μεταβλήθηκε σὲ Georgievic ἢ Djordjevic, ὁ Λαζάρου ἢ Λαζαρίδης σὲ Lazarevic, ὁ Δημητρίου ἢ Δημητριάδης σὲ Dimitrijevic, ὁ Κωνσταντίνου ἢ Κωνσταντινίδης σὲ Konstantinovic, ὁ Θεοδώρου ἢ Θεοδωρίδης σὲ Teodorovic.

1. Kiridis-Avrarnovic, Rukovodstvo· κατάλ. συνδρ.

2. Kiridis-Avrarnovic, Rukovodstvo· κατάλ. συνδρ.

3. Kiridis-Avrarnovic, Rukovodstvo· κατάλ. συνδρ.

4. Kiridis-Avrarnovic, Rukovodstvo· κατάλ. συνδρ.

5. Kiridis-Avrarnovic, Rukovodstvo· κατάλ. συνδρ.

6. Βλ. Κλειδου, Ἐπιτομὴ Φυσικῆς Ἱστορίας· κατάλ. συνδρ. Ὁ Dusan Porovic, O cincarina, σ. 430, στηριζόμενος σὲ ἀξιόπιστη πηγή, ἀναφέρει ἕναν Pashota Dimitrie, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ στὸ Βελιγράδι τὸ ἔτος 1847. Δυστυχῶς, ὁ Σέρβος ἱστορικὸς δὲ μνημονεύει τὴν πατρίδα τοῦ Ἑλλῆνα αὐτοῦ ἀποδήμου, ὁπότε θὰ μπορούσαμε νὰ διευκρινίσουμε τίς σχέσεις του μὲ τὸ Σιατιστινὸ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπασχολεῖ ἔδω. Πάντως, ἂν παραδεχτομε ὅτι ὁ Pashota, τὸν ὁποῖο ἀναφέρει ὁ Porovic, καὶ ὁ Πασιώτας, τὸν ὁποῖο μνημονεύει ἡ πηγή μας, εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο, τότε μπορούμε νὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Σιατιστινὸς αὐτὸς στὰ 1847 ζῆ ἀκόμη στὴ Γιουγκοσλαβικὴ πρωτεύουσα. Ἄπογόνου τῆς οἰκογενείας Πασιώτα υπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερον καὶ ζοῦν στὴ Σιάτιστα, Θεσσαλονίκη καὶ σ' ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Τὴν πληροφορία τὴν ὀφείλω στὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δημήτριο Κανατσούλη, τὸν ὁποῖο θεωρῶ ὑποχρῶσός μου νὰ εὐχαριστήσω καὶ ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ θερμὰ.

7. Τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τοῦ Δημητρίου Πυρίνη ἄρχιζε μὲ τὸ γράμμα Χ. (βλ. Κλειδου, Ἐπιτομὴ Φυσικῆς Ἱστορίας· κατάλ. συνδρ.).

8. Ἀδελφὸς τοῦ προηγούμενου Σιατιστινοῦ, τοῦ Δημητρίου Πυρίνη (βλ. Κλειδου, Ἐπιτομὴ Φυσικῆς Ἱστορίας· κατάλ. συνδρ.).

νίς κ.λ.¹. Είχε όμως το γεγονός αυτό άρνητικές επιπτώσεις στην έθνική τους συνείδηση; Για να μñν κατηγορηθούμε ως σωβινιστές, θά αφήσουμε να άπαντήση στο έρώτημα αυτό ένας άλλος Βαλκάνιος Ιστορικός, ό Σέρβος Dušan Popović. *Ο Σέρβος αυτός έρευνητής, στηριζόμενος σε άδιάσειστα Ιστορικά στοιχεία, άπέδειξε κατά τρόπο σαφή ότι ή άλλαγή των έπωνόμων των Μακεδόνων απόδημων δέν είχε καμιά σχέση με τίς σκέψεις, τά αισθήματα και τίς ενέργειές τους² και ότι ή έλληνική συνείδηση των απόδημων αυτών ήταν τόσο έντονη, ώστε ό ήγεμόνας τής Σερβίας Miloš Obrenović ύποχρεώθηκε να εκδώση στα 1827 διαταγή, με την όποία τους άπαγόρευε να δίνουν στους έαυτούς τους τó δνομα *Έλληνες³.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΠΑΠΑΔΡΙΑΝΟΣ

Ο ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΥΡΝΟΒΟΥ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

*Αναδιφών εις τó *Ιστορικόν *Αρχείον Μακεδονίας άνευρον αντίγραφον του άνεκδότου και άγνώστου άλλοθεν Κανονισμού τής *Έλληνικής *Ορθοδόξου Κοινότητος Τυρνόβου Πελαγονίας⁴, ψηφισθέντος τήν 6ην *Απριλίου 1901. Τό εκ χάρτου λίαν έφαρμαμένον αντίγραφον, διαστάσεων 59 x 40, άπόκειται εις τó διασωθέν τμήμα του άρχείου τής *Εράς Μητροπόλεως Πελαγονίας, φάκ. 34 (= *Έγγραφα και έπιστολαί προς τόν Μητροπολίτην Πελαγονίας). Πρόκειται περι έπισήμου έγγράφου θεωρηθέντος παρά του γραμματέως τής Μητροπόλεως Μιχαήλ *Ιωαννίδου, βεβαιωθέντος παρά του πρωτοσυγκέλλου *Ιωακείμ⁵ και έπιβεβαιωθέντος παρά του Μητροπολίτου *Άμβροσίου⁶. *Ο Κανονισμός ούτος, ως και

1. Πρβλ. σκέψεις Ρορονιέ, Ο cincarima, σ. 31.

2. Βλ. Ρορονιέ, Ο cincarima, σ. 30.

3. Βλ. Ρορονιέ, Ο cincarima, σ. 25. Πρβλ. και *Ιωάννου Α. Παπαδριανού, *Ένας μεγάλος Κοζάνιτης απόδημος: Εύφρόνιος Ραφαήλ Παπαγιαννούσης-Πόποβιτς (*Έκδοση Συνδέσμου Γραμμάτων και Τεχνών Νομού Κοζάνης, άριθ. 9), Θεσσαλονίκη 1973, σ. 13.

4. Περι τής κομπολόως Τυρνόβου βλ. Παυτ. Τσάλλη, Τó δοξασμένο Μοναστήρι, ήτοι Ιστορία τής πατριωτικής δράσεως τής πόλεως Μοναστηρίου και των περιχώρων από του έτους 1830 μέχρι του 1903, Θεσσαλονίκη 1932, σ. 83-84. *Απ. Βακαλοπούλου, *Ιστορία τής Μακεδονίας, 1354-1833, Θεσσαλονίκη 1969, σ. 448-450. Κωνστ. *Αν. Βαβούσκου, *Η συμβολή του *Έλληνισμού τής Πελαγονίας εις τήν Ιστορίαν τής Νεωτέρας *Ελλάδος, Θεσσαλονίκη (ΙΜΧΑ, άρ. 30) 1959, passim. Στ. Ι. Παπαδοπούλου, *Έκπαιδευτική και κοινωνική δραστηριότητα του *Έλληνισμού τής Μακεδονίας κατά τόν τελευταίο αιώνα τής τουρκοκρατίας, Θεσσαλονίκη (ΕΜΣ-Μακεδονική Βιβλιοθήκη, άρ. 31) 1970, σ. 137-138, 144-147. Εις τά δύο τελευταία βιβλία άπασα ή περι Τυρνόβου και Πελαγονίας έν γένει βιβλιογραφία.

5. *Ιωακείμ Σιγάλλας (Μυτιλήνη 1881-Θεσσαλονίκη 1965), Μητροπολίτης πρ. Διδυμοτείχου. *Έχειροτονήθη διάκονος έν Μοναστηρίω, ένθα διετέλεσε πρωτοσύγκελλος τής Μητροπόλεως και καθηγητής εις τάς σχολάς μέσης εκπαίδευσσεως.

6. *Άμβρόσιος Σταυρινός (Κωνσταντινούπολις 1854-1931). Μητροπολίτης Πρεσπών και *Άχριδών (Έδρα Κρούσσοβον) 1895-1896, Σκοπίων 1896-1900, Πελαγονίας 1900-1903. *Άπέθανεν ως Μητροπολίτης Δέρκων.